

Sygnatura akt I C 363/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

25 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Pułtusku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Arkadiusz Piotrowski

Protokolant sekretarz Ewelina Borkowska

po rozpoznaniu 25 lipca 2018 roku na rozprawie w P.

sprawy z powództwa ***Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.***

przeciwko ***A. B. (poprzednio Z.)***

o zapłatę

orzeka

powództwo oddała.

Sygnatura akt I C 363/18 upr.

UZASADNIENIE

Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. B. 155,52 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu. Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że pozwana była związana z pierwotnym wierzycielem (...) Bank (...) S.A. w W. umową bankową zawartą 29 czerwca 2010 roku, na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie, jednakże tego nie uczyniła. Powód wskazał, że w związku z powyższym 19 maja 2016 roku pierwotny wierzyciel zawarł z Prokurą Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z przedmiotowej umowy.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

29 czerwca 2010 roku (...) Bank (...) S.A. w W. oraz A. B. zawarli umowę o numerze (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną. 19 maja 2016 roku (...) Bank S.A. w W. zawarła z Prokurą Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę przelewu wierzytelności, cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z A. B. 29 czerwca 2010 roku o numerze (...) (umowa cesji wierzytelności z 19 maja 2016 roku k. 11-15). Zostało sporządzone także wezwanie pozwanej do uiszczenia dochodzonej kwoty (wezwanie – k. 17)

Według stanu z 8 maja 2018 roku na rachunku Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. figurowało zadłużenie pozwanej w wysokości 155,52 złotych wynikające z „zawartej umowy kredytu o numerze (...)” (okoliczność niesporna, wyciąg z ksiąg rachunkowych – k. 10, 32).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę co do zasady dokumentom dołączonym do niniejszej sprawy, a mianowicie dokumentowi prywatnemu wytworzonymu przez powoda w postaci: pisma z 16 kwietnia 2018 roku (k. 17), wyciągów z ksiąg rachunkowych (k. 10 i 32), umowy cesji wierzytelności (k. 11-16) jednakże jedynie w zakresie faktu ich sporządzenia i złożenia oświadczenia przez powoda określonej treści, jak również zawarcia przez pozwaną umowy kredytu. Sąd odmówił natomiast wiary faktom stwierdzonym w tych dokumentach a dotyczących możliwości dochodzenia przez powoda kwoty wskazanej w pozwie, albowiem strona powodowa nie dołączyła do pozwu przedmiotowej umowy, co uniemożliwiało Sądowi ustalenie kiedy roszczenie stało się wymagalne, w jakiej dokładnie kwocie, jakie i w jaki sposób zostały ustalone dochodzone odsetki. Dokumenty powyższe nie mogły stanowić bezpośredniego dowodu na okoliczność zawarcia umowy kredytu, natomiast jeżeli w istocie wysokość nieuregulowanego zobowiązania wynosiła kwotę wskazaną w tych dokumentach, to udowodnienie tej okoliczności obciążało powoda, czego strona powodowa, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie uczyniła. W niniejszej sprawie istotne było bowiem nie tylko ustalenie czy przedmiotowa wierzytelność przysługuje powodowi, ale także czy wynikające z niego roszczenie nie jest przedawnione, na co mogłaby wskazywać wysokość kwoty dochodzonej pozwem i data zawarcia przedmiotowej umowy (20 czerwca 2010 roku). Zwłaszcza termin wymagalności roszczenia miał tu istotne znaczenie, ponieważ ustawa o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z 13 kwietnia 2018 roku (Dz.U. z 2018 roku poz. 1104) w art. 1 wprowadziła w Kodeksie cywilnym nowy przepis, to jest w art. 117 po §2 dodano §2¹ w brzmieniu: „§2¹. Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.” Jednocześnie zgodnie z art. 5 ust. 4 tejże ustawy roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, a zgodnie z jej art. 8 ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 4 pkt 2-4, które wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, czyli w większości przepisów w dniu 16 lipca 2018 roku. Roszczenie powoda jako skierowane przeciwko konsumentowi i wynikające z działalności gospodarczej prowadzonej przez S. Bank przedawniało się z upływem 3 lat od jego wymagalności. W tej sytuacji, przy braku dokumentów pozwalających na ustalenie terminu wymagalności roszczenia, Sąd nie mógł ocenić czy roszczenie nie jest już przedawnione, a w konsekwencji nie mógł również przyjąć, że przedmiotowe roszczenie może być dochodzone w kontekście brzmienia art. 117§2¹ kc, co dalej implikuje niemożliwość przyjęcia, że roszczenie we wskazanej przez powoda kwocie mu przysługuje. Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji oddalając powództwo w całości, a więc również żądanie zasądzenia od pozwanej kosztów procesu, przy czym o kosztach procesu na podstawie art. 98§1 kpc.

SSR Arkadiusz Piotrowski